

sen. Hertil bidrog en tilfældig Omstændighed, nemlig Udbrudet af Mund- og Klovesyge i Aabenraa Karantæne. Hvis jeg ikke husker fejl, henstod der i det givne Øjeblik 1,900 Kreaturer i Aabenraa Karantæne, hvor der ikke er noget Slagtehus. Man fik saa Lov til at sprede disse 1,900 Kreaturer rundt omkring til forskellige Pladser, derunder Hamborg med et Kontingent af 800. Men der blev sendt 1,300, og det foranledigede et Prisfald og selvfølgelig Misnøje indenfor de interesserede Agrarkredse. Dette og adskilligt andet bidrog som sagt til den Uro, som vi bragte i Erfaring var til Stede, navnlig naturligvis under Hensyn til, at Tilfældene i Jylland viste sig hyppigere i den senere Tid end tidligere. Der førtes saa en foreløbig Underhaandsforhandling, der siden, og ret hurtigt gik over til officielle Forhandlinger ad diplomatisk Vej, gennem Udenrigsministeriet og Gesandtskabet i Berlin, for at faa tilvejebragt betryggende Udførselsforhold, saa vi ikke skulde overraskes ved et tysk Indførselsforbud eller se os nødsagede til at lukke af Ængstelse for, at et Indførselsforbud skulde komme. Paa disse Forhandlingens første Trin blev der ytret som et Ønske fra tysk Side, at vi her i Danmark skulde tage tilbage de sunde Kreaturer, der maatte henstaa i en tysk Karantæne, i Tilfælde af at der opstod Mund- og Klovesyge i Karantænebestanden. Dette erklærede jeg straks, at der ikke kunde være Tale om at gaa ind paa, da en saadan Ordning vilde være forbunden med mange og væsentlige Ulemper, og det Standpunkt blev fastholdt. Dernæst var der ogsaa Tale om, at vi skulde lukke for de tre Amter, hvor der var forefaldet Tilfælde, nemlig Ribe, Vejle og Aarhus Amt, og saa kunde der være fri Udførsel fra det øvrige Jylland, mod at der indførtes Kvægpas efter østerrigsk Mønster. Men med Hensyn til Lukningen af disse tre Amter maatte jeg ogsaa tage det Standpunkt, at det ikke vilde være gørligt at gaa ind herpaa; naar vi skulde have Vanskelighederne med Indførelsen af Kvægpas, maatte det være under den Forudsætning, at der saa kunde udføres Kreaturer fra hele Landsdelen; thi at have Tvang med Kvægpas og saa hver Dag at skulle garantere rent Udførselsomraade, det var Vilkaar, som jeg fandt ikke kunde være tilfredsstillende. Forhandlingerne førtes videre, og Resultatet er det, at Jylland fremdeles er aabent. Vi have ingen Pligt til at modtage Kreaturer tilbage fra Karantænen i Tilfælde af Ud-

brud der, men vi ere gaaede ind paa at indføre Kvægpas efter østerrigsk Mønster, dog saaledes, at Formen for danske Kvægpas er mere haandterlig efter vore Forhold, end det østerrigske Mønster vilde have været. Saaledes ligger Landet, om man saa vil sige, og det er en Selvfølge, at naar Tilstanden viser sig gunstig for at aabne for Udførselen fra de andre Landsdele, en efter anden, saa lukkes der op efter dansk, fri Beslutning, men selvfølgelig paa den anden Side mod, at Kvægpassystemet indføres ogsaa for den Landsdel. Saaledes er Forholdet, og jeg finder kun Anledning til at sige til Slutning om den Ting, at de Forhandlinger, som der saaledes har været Lejlighed til og Nødvendighed for at føre med Tyskland, have været førte under saadanne Former og Forhold, at der er al Anledning til at anerkende den forstaaende Imødekommen, som faktisk er vist fra tysk Side.

Jeg gaar derefter over til at omtale de omdebatterede Skrivelser. Jeg ventede med at tage Ordet indtil nu af Hensyn til, at det var mig meddelt, at det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) ikke kunde være til Stede i Formiddags, og jeg ønskede, at det ærede Medlem skulde have Lejlighed til at høre mine Bemærkninger om denne nu meget omdebatterede Sag. Maa jeg først sige, at jeg i min Skrivelse af 21. Februar til Finansudvalget har vedføjet en Fodnote, hvori jeg henviser til de Spalter af Rigsdagstidenden, i hvilke Replikkerne mellem det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og mig findes refererede. Jeg har medtaget denne Fodnote for Kortheds Skyld, idet jeg mente, at Henvisningen til Spaltenumrene vilde være tilstrækkelig for Tingets ærede Medlemmer til at holde sig i frisk Erindring, hvad der har givet Anledning til, at disse Skrivelser ere komne frem til Offentliggørelse, efter at de gentagne Gange have været bragte paa Bane, men efter den Taktik, det ærede Medlem fra Ringsted i Gaar slog ind paa, er det nødvendigt for mig i al Korthed — jeg skal bestræbe mig for den størst mulige Korthed helt igennem — mere direkte at genkalde Brevoffentliggørelsens Forhistorie i det ærede Medlems Erindring.

Det ærede Medlem fastslog i Gaar, at mine Hentydninger til disse Skrivelser ved de omhandlede Lejligheder vare en Række udsøgt umotiverede Angreb paa dette ærede Medlem, han var den af mig forfulgte Uskyldighed, medens mit egentlige Formaal var ved Angrebene paa ham at